

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ธรรมชาติสร้างมนุษย์มาเพื่อให้มีการเคลื่อนไหวเป็นประจำ ถ้าการเคลื่อนไหวมีไม่เพียงพอจะทำให้สุขภาพของบุคคลเสื่อมโทรม และในที่สุดจะเป็นโรคจนถึงเสียชีวิตได้ ดังนั้นก่อนที่จะให้การศึกษาใด ๆ แก่ใครจึงควรให้เขามีสุขภาพดีเสียก่อน ความสมบูรณ์และความมีสุขภาพดีของร่างกาย จะเป็นสิ่งป้องกันตัวสำหรับบุคคลที่สำคัญยิ่ง และจะทำให้สามารถใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายในการดำรงชีวิตและพัฒนาชาติบ้านเมืองได้สืบต่อไป

ผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์ของเมืองไทย เช่น ศาสตราจารย์นายแพทย์ เสนอ อินทรสุขศรี กล่าวว่า "เงินไม่อาจซื้อความเป็นผู้มีสุขภาพอนามัยสมบูรณ์ การมีสุขภาพดีทั้งทางกายและจิตใจเกิดจากการปฏิบัติและการส่งเสริมสุขภาพอนามัย ให้ตนเองเป็นผู้มีสมรรถภาพสมบูรณ์และแข็งแรง เป็นพลเมืองดีของชาติบ้านเมือง และของโลกในที่สุด"¹

จากการศึกษาของ เลwis เทอร์แมน (Lewis Terman) ในหมู่ของเด็กที่มีพรสวรรค์เป็นพิเศษ พบว่า หมู่เด็กที่มีสติปัญญาต่ำ มีร่างกายอ่อนแอกว่าเด็กที่มีสติปัญญาสูงถึง 30 เปอร์เซ็นต์²

¹ไพชนนต์ ชาติมนตรี, "การออกกำลังกายเพื่อพัฒนาสุขภาพ," วารสาร สุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ 1 (มกราคม 2521): 26 - 30.

²วรศักดิ์ เพียรชอบ, "พลศึกษากับการพัฒนาทางค่านใจ," วารสาร สุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ 1 (มกราคม 2521): 33.

ในปี ค.ศ. 1976 บี เจ เรย์ (B. J. Ray) ได้ศึกษาทัศนคติในเชิงหญิง ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ทัศนคติของนักเรียนที่มีสมรรถภาพทางกายต่ำ จะต่ำกว่า ทัศนคติของนักเรียนที่มีสมรรถภาพทางกายสูงอย่างมีนัยสำคัญ ถึงแม้ว่า ทัศนคติของนักเรียน จะมีความสัมพันธ์กับทัศนคติของพ่อแม่โดยส่วนรวมก็ตาม¹

ในปี ค.ศ. 1972 เอ็ม อี เนีย (M. E. Kneer) ได้ทำการศึกษาจากนักเรียนหญิงที่เรียนวิชาพลศึกษา ถึงเป้าหมายของการเรียน ในหัวข้อ "เป้าหมายของท่านในชั้นเรียน" (Your Goals in this Class) พบว่า ในการเรียนวิชาพลศึกษา นักเรียนส่วนใหญ่ตั้งเป้าหมายทางค่านิยมในการอยู่ร่วมกันระหว่างเพื่อนฝูง และต้องการเรียนอย่างอิสระให้เกิดประสบการณ์ใหม่ ๆ ขึ้นด้วยตนเองรองลงมา ส่วนเป้าหมายทางค่านิยมสมรรถภาพ และทักษะ จะคำนึงถึงในระดับสุดท้าย²

นอกจากนี้แล้ว ประสบการณ์จากการแข่งขันกีฬายังช่วยส่งเสริมหลักประชาธิปไตย และการดำเนินชีวิตในสภาพการปัจจุบันด้วย ดังกล่าวของ เฟรด วี เฮน (Fred V. Hein) ว่า "การแข่งขันเป็นส่วนหนึ่งของการดำรงชีวิต และเป็นมรดกตกทอดสืบต่อกันมา การประสานงานร่วมกันเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการทำงานของมนุษย์ และจะทำให้เกิดความสุขจากการแข่งขัน โดยใ้ทำงานร่วมกันตามวิถีทางชีวิตในระบอบประชาธิปไตย"³

¹Helen M. Heitmann and Marian E. Kneer, Physical Education Instructional Techniques: An Individualized Humanistic Approach (New Jersey: Prentice-Hall, 1976), p. 48.

²Ibid., p. 49.

³Fred V. Hein, "Competitive Athletics for Children," Contemporary Philosophies of Physical Education and Athletics (Ohio: Charles E. Merrill, 1973), p. 61.

ในประเทศที่เจริญแล้วเช่นสหรัฐอเมริกาพบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ประมาณ 70 เปอร์เซ็นต์ มีความสนใจการกีฬาอย่างจริงจัง และประมาณ 18 เปอร์เซ็นต์ ที่สนใจการเล่นกีฬาเพียงผิวเผิน ส่วนอีกประมาณ 7 ถึง 8 เปอร์เซ็นต์ ที่ยังไม่ได้สนใจหรือไม่ทราบความเป็นไปของการกีฬาเลย¹

จึงเห็นได้ว่า การพลศึกษานั้นมีส่วนสัมพันธ์ต่อการดำเนินชีวิตตามสภาพการณ์ปกติของประชาชนทั่วไป โดยเฉพาะมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็กนักเรียนและประชาชนทั่วไปด้วย นับว่าเป็นความต้องการขั้นพื้นฐานที่มีคุณค่าต่อการพัฒนากำลังคนในชาติอย่างหนึ่ง ดังนั้น วิชาพลศึกษาจึงจำเป็นต้องกำหนดไว้ในหลักสูตรของการศึกษาในทุกระดับชั้นเสมอมา ทั้งนี้อาศัยกิจกรรมทางพลศึกษาเป็นสื่อ นำไปสู่เป้าหมายของการศึกษาในที่สุด โดยเฉพาะกิจกรรมที่สำคัญต่อเด็ก เช่น การเล่น การทำงานของกลุ่มเมื่อมีคิใหญ่ ๆ การทำงานประสานกันของร่างกายในค้ำหนักต่าง ๆ การร่วมมือกัน การใช้เวลาดว่าง การมีน้ำใจนักกีฬา การเคารพเชื่อฟังต่อบุคคลและส่วนรวม และการยึดถือตามกฎกติกาของการกีฬา เป็นต้น²

ก้อ สวัสดิพานิช กล่าวถึงความสำคัญของวิชาพลศึกษาว่า

การที่บุคคลจะประสบความสำเร็จและได้รับความสุขในการดำรงชีวิตนั้น คน ๆ นั้น จะต้องมีสุขภาพที่เป็นเบื้องต้น และเราเชื่อว่า การที่คนจะมีสุขภาพดีได้นั้นเขาจะต้องมีความรู้ในเรื่องสุขภาพ พลศึกษา ซึ่งเราจะต้องเรียนวิชาสำคัญทั้งสองนี้ในโรงเรียน . . . สิ่งที่เราต้องการจากการสอนนั้น ก็คือ สุขภาพอันดีของเด็ก และการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ Benjamin Lowe, The Beauty of Sports (New Jersey: Prentice - Hall, 1977), p. 1.

² John U. Michaelis; Ruth H. Grossman and Lloyd F. Scott, New Designs for the Elementary School Curriculum, (New York: McGraw-Hill, 1967), p. 308.

รักษาสุขภาพอันดีนี้ ก็จะต้องนำไปใช้ในวิถีประจำวันของเขาทุกวัน และเมื่อเขาออกจากโรงเรียนไปแล้ว เขาก็จะได้นำไปใช้ในวิถีประจำวันของความเป็นผู้ใหญ่สืบไป¹

ซึ่งเป็นการสอดคล้องกับคำกล่าวของ ศาสตราจารย์นายแพทย์ บุญสม มาร์ติน ว่า

วิชาพลศึกษา เป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญในการพัฒนามนุษย์ การพัฒนากำลังคนนั้นนับเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนาประเทศ พลังงานทุกสิ่งทุกอย่างที่จะกระทำสิ่งใดก็โดยมีประสิทธิภาพใคนั้น ย่อมหมายถึง คนจะต้องมีพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรง เมื่อพิจารณาดูสิ่งที่จะช่วยพัฒนาคนให้มีร่างกายแข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ มีความอดทน ก็มีอย่างหนึ่ง คือ พลานามัย²

ความสำคัญของการพลศึกษาดังที่ได้กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่า เป้าหมายของการพลศึกษาก็เป็นเป้าหมายอย่างเดียวกับเป้าหมายของการศึกษาทั่วไป กล่าวคือ โปรแกรมพลศึกษาที่จัดขึ้น จะต้องเกี่ยวพันกับจุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของแผนการศึกษา เช่นเดียวกับวิชาอื่น ๆ โดยเฉพาะ การสอนพลศึกษาก็เพื่อต้องการให้ผู้นเรียนมีสุขภาพของร่างกายที่มีจิตใจสมบูรณ์ และมีสมรรถภาพโดยรวม (Total Fitness) ที่ สามารถออกไปดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นสำคัญ³

การจัดการศึกษาเพื่อให้บุคคลพัฒนาการไปพร้อม ๆ กัน หลาย ๆ ด้านนั้น จำเป็นจะต้องนำหลักวิชาหลายแขนงมาจัดไว้ในหลักสูตร ความสำคัญของวิชาแขนงต่าง ๆ ย่อมเท่า

¹ กอ สวัสดิพานิช, "คำปราศรัยเปิดการประชุมทางวิชาการ," 26 ตุลาคม 2521, (เอกสารการประชุม)

² บุญสม มาร์ติน, "กริทากับการพัฒนาประเทศ," ประมวลบทความเรื่องการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศ (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2513), หน้า 8.

³ Harold M. Barrow, Man and Movement: Principle of Physical Education, 2d ed. (Philadelphia: Lea & Febiger, 1977), p. 23.

เทียมกัน พลศึกษาจึงเป็นวิชาหนึ่งที่สำคัญในการจัดการศึกษาของชาติ ซึ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาการทั้งด้าน พุทธิศึกษา จริยศึกษา หัตถศึกษา และพลศึกษา¹

ตามแนวความคิดส่วนใหญ่ของคณะกรรมการวางแผนการกีฬาของชาติ มีว่า "รัฐพึงสนับสนุนให้ประชาชนทุกคน ทุกเพศ ทุกวัย ได้เล่นกีฬาทั่วหน้ากันตลอดอายุ ตามกฎกติกา และแบบแผนของการกีฬานั้น ๆ ตามอัธยาศัยแห่งตน ประชาชนชาวไทยส่วนใหญ่จะมีความรู้ในประการสำคัญ ดังต่อไปนี้

1. รู้จักเล่นกีฬาออกกำลังกายเพื่อสุขภาพอนามัย มีความรู้ความเข้าใจ มีทัศนคติที่ถูกต้องในการเล่นและการดูกีฬา
2. รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ด้วยการเล่นและการดูกีฬา
3. ปฏิบัติให้เป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬา มีระเบียบวินัย มีความสามัคคี รู้จักทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ มีความรับผิดชอบ รู้จักสิทธิและหน้าที่ของตน มีความสุจริตยุติธรรม รู้จักเสียสละประโยชน์ส่วนตนเพื่อประโยชน์ส่วนรวม²

การศึกษาเป็นกระบวนการต่อเนื่องกันตลอดชีวิต เพื่อมุ่งสร้างเสริมคุณภาพของพลเมือง ให้สามารถดำรงชีวิตและทำประโยชน์แก่สังคม โดยเน้นการศึกษาเพื่อสร้างเสริมความอยู่รอดปลอดภัย ความมั่นคง และความผาสุกร่วมกันในสังคมไทยเป็นประการสำคัญ ดังนั้น ความสำคัญในการจัดการสอนวิชาพลศึกษา เพื่อให้บรรลุตามความมุ่งหมายของแผนการศึกษา

¹สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, แผนการศึกษาชาติ พุทธศักราช 2503,

หน้า 5.

²กอง วิสุทธารมณ, "เล่นกีฬาเพื่อสุขภาพ," วารสารสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ 3 (มกราคม-ตุลาคม 2520): 31.

ชาติฉบับปัจจุบัน ข้อที่ 6 คือ

เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีสุขภาพและอนามัยสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ . . . รัฐพึงจัดให้สาระและกระบวนการเรียนรู้ครบถ้วน และกลมกลืนกัน ระหว่างความเจริญงอกงามทางคุณธรรม จริยธรรม และปัญญา กับความเจริญทางวัตถุ และระหว่างความเจริญงอกงามทางร่างกายและจิตใจ ทั้งนี้เพื่อการดำรงชีวิตที่สมบูรณ์ตามสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา¹

นอกจากนี้ ยังได้เน้นถึงการจัดผลศึกษาไว้ในข้อที่ 51 ว่า "รัฐจะต้องยึดเป็นหน้าที่ในการจัดการผลศึกษาในทุกระดับการศึกษา และพึงจัดให้แก่ประชาชนทั่วไปด้วย เพื่อเสริมสร้างและให้เกิดความสำนึกในคุณค่าของการกีฬา สุขภาพอนามัยและกิจกรรมการพักผ่อน"² ในการนี้ ผู้ที่จะดำเนินการให้บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ได้จำเป็นต้องประกอบด้วยความร่วมมือจากบุคคลหลายฝ่ายด้วยกัน คือ ครู ผู้บริหาร นักเรียน ผู้ปกครอง รัฐ และผู้ที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ แต่สิ่งหนึ่งที่เป็นงานยากยิ่งสำหรับครูผู้สอน ก็คือ การตั้งเกณฑ์ในการประเมินผลให้ตรงตามเป้าหมายของหลักสูตร³

ได้เป็นที่ยอมรับกันว่า หน้าที่ของการศึกษาในปัจจุบันนั้นมีไม่เพียงเลือกคนเฉพาะกิจการใดกิจการหนึ่งแต่เพียงอย่างเดียว เพราะคนนั้น จัดเป็นทรัพยากรที่สำคัญอย่างยิ่ง ชาติไทยจะเจริญก้าวหน้าไปด้วยความราบรื่นจะต้องอาศัยคนที่ได้พัฒนาทั้งในด้านสติปัญญาความสามารถ จริยธรรม และคุณธรรมประจำตนเป็นสำคัญ เมื่อการศึกษาไม่เน้นไปในทางพัฒนา

¹ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, แผนการศึกษาแห่งชาติ (กรุงเทพมหานคร: อักษรบัณฑิต, 2520), หน้า 15.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 16.

³

Harold M. Barrow, Man and Movement: Principle of Physical Education, p. 23.

คนในชาติเช่นนี้ การวัดและประเมินผลก็เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องกำหนดให้มีขึ้น¹ นอกจากนี้ การวัดผลเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนจะมีใช้เพียงการตัดสินว่า ไล่หรือตก เท่านั้น แต่การวัดและประเมินผลจะช่วยปรับปรุงการเรียนการสอนอีกด้วย²

ในปี ค.ศ. 1971 ฮาร์โรล เอ็ม บาร์โรว์ (Harold M. Barrow) กล่าวว่า "ถ้าหากการวัดและประเมินผล ก็เปรียบเสมือนการ เดินทางที่ปราศจากแผนที่และเข็มทิศ"³

ในปี ค.ศ. 1962 คาร์ลตัน อาร์ เมเยอร์ส (Carlton R. Meyers) กล่าวว่า "โปรแกรมการวัดผลทางพลศึกษาเปรียบเสมือนเข็มทิศและแผนการ (Plans) ในการเดินทาง"⁴

วิธีทางหนึ่งในการประเมินผลให้ตรงตามเป้าหมายของการศึกษา ก็คือ การวัดผลจากทักษะที่ผู้เรียนได้เรียนไป เพราะทักษะจะเป็นเครื่องหมายนำทางไปสู่ความสำเร็จในการสร้างคุณค่าของแต่ละบุคคล ซึ่งเด็กจะนำไปใช้ในการร่วมกิจกรรมของสังคมในภายหน้า

¹กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, "ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น," คู่มือการประเมินผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (กรุงเทพมหานคร: สัมพันธ์พาณิชย์, 2521), หน้า 21.

²Harold M. Barrow and Rosemary McGee, A Practical Approach to Measurement in Physical Education, 2d ed. (Philadelphia: Lea & Febiger, 1971), p. 23.

³วีระ เทพบริรักษ์, "การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาตะกร้อข้ามตาข่าย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520), หน้า 7.

⁴Carlton R. Meyers and Blesh T. Erwin, "The Value of Measurement in Physical Education," Measurement in Physical Education, 2d ed. (New York: Ronald Press, 1962), p. 9.

ความโครงสร้างของหลักสูตร ผลศึกษาเป็นรายวิชาหนึ่งในกลุ่มวิชาพัฒนาบุคลิกภาพ โดยเน้นการฝึกประสาทให้มีความคล่องแคล่วว่องไว ฝึกความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ตา และมือ โดยใช้กีฬาเป็นสื่อของการออกกำลังกาย¹ วิชาเทเบิลเทนนิสจัดเป็นรายวิชาเลือกวิชาหนึ่ง สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้งนี้เพราะเล็งเห็นว่า การเรียนเทเบิลเทนนิสนั้น ผู้เรียนจะได้ ฝึกการใช้ระบบประสาทสัมพันธ์กับการทำงานของระบบกล้ามเนื้อได้อย่างดี ประกอบกับเป็นกีฬา ที่เล่นได้ง่าย สนุกสนาน ทำความเข้าใจในวิธีการเล่นง่าย ไม่สิ้นเปลืองอุปกรณ์มากหรือมีราคา แพง สามารถดัดแปลงวัสดุและสถานที่ที่มีอยู่ใช้ในการเรียนการสอนได้สะดวกสบาย นอกจากนี้ เทเบิลเทนนิสยังเป็นกีฬาที่นิยมเล่นกันมากในแถบทวีปเอเชีย ทั้งนี้เพราะ นักกีฬาเทเบิลเทนนิส ที่มีฝีมือสูง ไม่จำเป็นต้องมีรูปร่างใหญ่โตเช่นชาวตะวันตก จึงไม่มีการได้เปรียบหรือเสียเปรียบ กันในขณะต่อสู้หรือแข่งขันกันเหมือนกีฬาชนิดอื่น ๆ เช่น ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล กรีฑา เป็นต้น

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้สร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสสำหรับ นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นขึ้น เพื่อให้เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนวิชานี้ในสถานศึกษา ทั่วไป สามารถนำไปใช้เป็นแบบทดสอบมาตรฐานในการวัดผลค่านักกีฬาเทเบิลเทนนิสระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น และเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบทักษะในระดับสูงยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹จิตรรา ทองเกิด, "ผลศึกษาในหลักสูตรมัธยมศึกษา 2521," วารสารสุขศึกษา
พลศึกษา และสันทนาการ 4 (ตุลาคม 2521), หน้า 51.

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะเทเบิลเทนนิสสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น
2. เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติสำหรับแบบทดสอบ
3. เพื่อสร้างสมการถดถอย ใช้ทำนายความสามารถของนักเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการสร้างแบบทดสอบทักษะเทเบิลเทนนิสเพื่อใช้สำหรับ
นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเท่านั้น
2. การวิจัยครั้งนี้ไม่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างเพศ เพื่อให้เป็นแบบทดสอบวัด
ความสามารถทางทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสโดยทั่ว ๆ ไป
3. ทำการทดสอบในชั่วโมงพลศึกษา วิชาเทเบิลเทนนิส พ.101 ปีการศึกษา
2523

ข้อตกลงเบื้องต้น

การวิจัยครั้งนี้ ถือว่า

1. เวลาเข้า หรือ บ่าย ไม่มีผลต่อความสามารถในการสอบแบบทดสอบที่ผู้วิจัย
สร้างขึ้น
2. ผู้รับการทดสอบมีสุขภาพสมบูรณ์ และมีความตั้งใจจริงในการสอบ

ความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย

ผลการวิจัยมีความคลาดเคลื่อนได้เนื่องจาก ผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมสภาพแวดล้อม
ให้เหมือนกันในการทดสอบทุกครั้ง ได้แก่ อุณหภูมิ ความชื้น แสงสว่าง และทิศทางลม

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การเคาะลูก	หมายถึง	การตีลูกเทเบิลเทนนิสด้วยหน้ามือ หรือหลังมือขึ้นไปในอากาศ เมื่อลูกตกย้อนกลับลงมา ให้ตีด้วยหน้ามือ หรือหลังมือ ให้ลูกลอยกลับขึ้นไปใหม่
การตีวอลเลย์	หมายถึง	การตีลูกเทเบิลเทนนิสในขณะที่ลูกยังตกไม่ถึงพื้น เป็นการตีลูกในอากาศซึ่งจะตีลูกด้วยหน้ามือ หรือหลังมือก็ได้
การเสิร์ฟ	หมายถึง	การส่งลูกเพื่อนำเข้าสู่การเล่น การเสิร์ฟมีหลายวิธี เช่น การเสิร์ฟธรรมดา การเสิร์ฟลูกเนียน การเสิร์ฟลูกหมุน เป็นต้น
การโต้ลูกกับผนัง	หมายถึง	การตีลูกเทเบิลเทนนิสด้วยหน้ามือ หรือหลังมือ ให้ลูกถูกเป้าซึ่งอยู่บนผนังโดยตั้งโต๊ะเทเบิลเทนนิสครั้งซุกให้มีค้ำหนึ่งชิดกับผนัง เมื่อลูกที่ตีกระดอนจากเป้ากลับมา จะตกลงบนโต๊ะก่อน จึงจะตีโต้กลับเข้าไปยังเป้าอีกครั้ง
การตีโต้แบบโฟร์แฮนด์	หมายถึง	การตีลูกเทเบิลเทนนิสด้วยหน้ามือ โดยตีลูกทางค้ำขวามือของผู้ที่ถนัดมือขวา และตีลูกทางค้ำซ้ายมือของผู้ที่ถนัดมือซ้าย และเป็นการเล่นโต้ลูกกับผนัง

การตีโต้แบบแบคแฮนด์	หมายถึง	การตีลูกเทเบิลเทนนิสด้วยหลังมือ โดยตีลูกทางก้านซ้ายมือของผู้ที่ถนัดมือขวา และตีลูกทางก้านขวามือของผู้ที่ถนัดมือซ้าย และเป็น การโต้ลูกกับผนัง
ทักษะ	หมายถึง	ความสามารถของกลไกในร่างกาย ในการ ประกอบกิจกรรมต่าง ๆ
เล่ห์	หมายถึง	ลูกที่เสิร์ฟไปสัมผัสหรือถูกเฉียดขอบตาข่ายและ ตกลงในแดนตรงข้าม
ผู้สอบ	หมายถึง	ผู้วิจัย และผู้ช่วยทำการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

ผลการวิจัยอาจจะ

1. ใช้เป็นเครื่องมือสำหรับครูผู้สอนและผู้ฝึกกีฬาในการวัดความสามารถทางทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส
2. ใช้แบ่งระดับความสามารถทางทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส
3. เป็นแนวทางในการศึกษาเรื่องแบบทดสอบทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย